

REEKS KOM IN MIJN KOT

‘Nu sta je midden in mijn interne keuken’

‘Ik heb de luxe van veel ruimte’, zegt beeldend kunstenaar Nick Ervinck. ‘Toch heb ik altijd plaatsgebrek. Het ligt in mijn aard om grote sculpturen te maken.’

Ines Minten

Maandag 6 juli 2020 om 3.25 uur

Nick Ervinck in zijn atelier: ‘Hier zie je alles wat groeit, alles waar ik nog volop mee worstel.’ Sebastian Steveniers

Nick Ervincks ruime atelier huist in een voormalige Renaultgarage in het West-Vlaamse Lichtervelde. ‘Hier ontvang ik groepen, curatoren en verzamelaars’, zegt hij over de ruimte die we eerst binnenwandelen en waar hij een piekfijne privégalerie heeft ingericht. ‘Hier krijg je direct een blik op mijn wereld. Ik vind er soms ook zelf inspiratie.’ Het typische geel waarvoor

Ervinck bekendstaat, is niet meer alomtegenwoordig in dit kleine overzicht, maar het legt wel nog duidelijke accenten. Blikvanger is een grote vitrinekast: een rariteitenkabinet dat prima samenvat wie Nick Ervinck is als mens en kunstenaar. 'Ik ben zo'n hamsteraar dat ik maar enkele lades hoefde open te trekken om de 700 objecten voor het kabinet bij elkaar te sprokkelen', legt hij uit. 'Op mijn tienerkamer stonden collecties potjes en vazen. Het was rommel, maar eigenlijk was ik tentoonstellingen aan het bouwen. Alleen besepte ik dat niet.'

In het kabinet ontmoet het werk van Ervinck dat van de Engelse beeldhouwer Henry Moore, 'een kunstenaar die ik zie als een mentor die ik nooit zal kunnen ontmoeten'. Op de expo waarvoor Ervinck het kabinet maakte, bevatte het een aantal sculpturen van Moore. 'Helaas waren dat bruiklenen, dus die heb ik moeten teruggeven', grapt hij. Wat overblijft, zijn maar liefst 300 boeken over de Engelse kunstenaar, een aantal kleine werken van Ervinck en persoonlijke curiosa. 'Wat oude legoblokken en autootjes', wijst hij, 'en het potje waarin ik mijn melktanden bewaar.' Hij wijst een klein object aan dat iets weg heeft van een Afrikaans sculptuurtje. 'Het was "maar" een glazuurtest, iets wat de meeste kunstenaars weggooien. Ik bewaarde het en zag het opeens anders: door het hier op een andere manier te presenteren werd het een volwaardige sculptuur. Nu heb ik er zelfs een 4,5 meter hoog beeld voor een tentoonstelling in Finland van gemaakt.'

Expo in pakken en kisten

In de opslagruimte achter de galerie liggen de vijftig werken voor de Finse tentoonstelling klaar, netjes verpakt in plastic en kisten. 'De twee vrachtwagens die ze zouden vervoeren stonden voor de deur. We waren aan het inladen toen het telefoontje kwam dat ze leeg retour moesten: lockdown.' Een schrijnende realiteit voor veel kunstenaars, beaamt Ervinck. 'Ik heb het geluk dat enkele lopende tentoonstellingen zijn verlengd en dat alle nieuwe projecten uitgesteld zijn en niet geschrapt. Vanaf april volgend jaar ga ik niet weten waar eerst kijken, maar de vraag is wat het najaar brengt.'

De lockdown kwam hard aan: zijn vijf medewerkers werden economisch werkloos. 'Nu komen ze een voor een terug en dat geeft nieuwe energie.' Niet dat de motivatie hem de afgelopen maanden compleet ontbrak. 'Ik heb even met de handen in het haar gezeten, maar ik ben niet stilgevallen, zoals sommige van mijn collega's overkwam. Ik voelde het wel: een tentoonstelling, een compliment, een verzamelaar die zo in de wolken is dat hij meteen een werk koopt ... zulke dingen geven energie en die vielen nu weg. Maar ik zie mijn werk als iets helends, een passie die ik nodig heb, dus deadlines of niet, ik ga altijd door.'

Gele accenten kleuren Ervincks atelier (en schoenen). Sebastian Steveniers

Sculpturen als snoepjes

Dat blijkt wanneer we doorwandelen naar het echte atelier: de plek waar de actie plaatsvindt. Op een gigantische tafel staat een heleboel onafgewerkte kleine sculpturen, achteraan enkele levensgrote works-in-progress, rechts een hoop schuimplaten. ‘Nu sta je midden in mijn interne keuken: alles wat groeit, alles waar ik nog volop mee worstel.’ Hij toont een reeks kleine sculptuurtjes in zachte tinten en bladgoud. Het lijken wel snoepjes. ‘Er zijn al werken in keramiek uit gegroeid. Nu onderzoek ik hoe ik ze kan uitvergroten. Welke formaten vragen ze, welke materialen, welke huid? Eigenlijk zijn het gemuteerde cacaobonen. Bij de Azteken kostte een konijn twee bonen, een mens 100. Vandaag is chocolade een veelal westers product. Consumeerde heel de wereld het zoals wij, dan werd het weer schaars en onbetaalbaar.’

Hij noemt zichzelf niet direct politiek geëngageerd, maar hij kijkt aandachtig naar de geschiedenis en de wereld waarin zijn kinderen opgroeien. ‘Ik onderzoek graag actuele thema’s en hoop zo toch een discours te openen.’

De poëzie van een verfstreek

Een grote sculptuur ligt gedemonteerd in twee stukken op de grond. ‘Voor een privé-opdracht heb ik er een bronzen versie van gemaakt, die nu naar een kunstroute in het Nederlandse Zeist reist. Die route is tijdens de lockdown bedacht: heel fijn dat ik eraan kan deelnemen.’

Tot slot belanden we in het brein van het atelier: de kantoorruimte met een indrukwekkende bibliotheek en computers, waar ontworpen en getekend wordt. 'Hier ben ik computerprints handmatig aan het bewerken met stift en pastel. Dat is nieuw. Vroeger had ik weinig met schilderkunst, maar stilaan ben ik de poëzie van een verfstreek gaan waarderen. Nu kan ik in bewondering staan voor een barstje ...' Hij heeft net een reeks afbeeldingen van maskers klaar. 'Die toon ik in september in de Weense galerie Krinzinger Projekte. Een primeur.'

Elke maandag laat een creatieveling zien waar die alles bedenkt, en licht ook al een tip van de sluier voor toekomstig werk.

Meer info:

Verschenen op maandag 6 juli 2020